

IMPOSSIBLE

D'Erri de Luca / Ramon Simó

Amb Lluís Soler, Bernat Quintana i Guillem Albasanz

SINOPSI

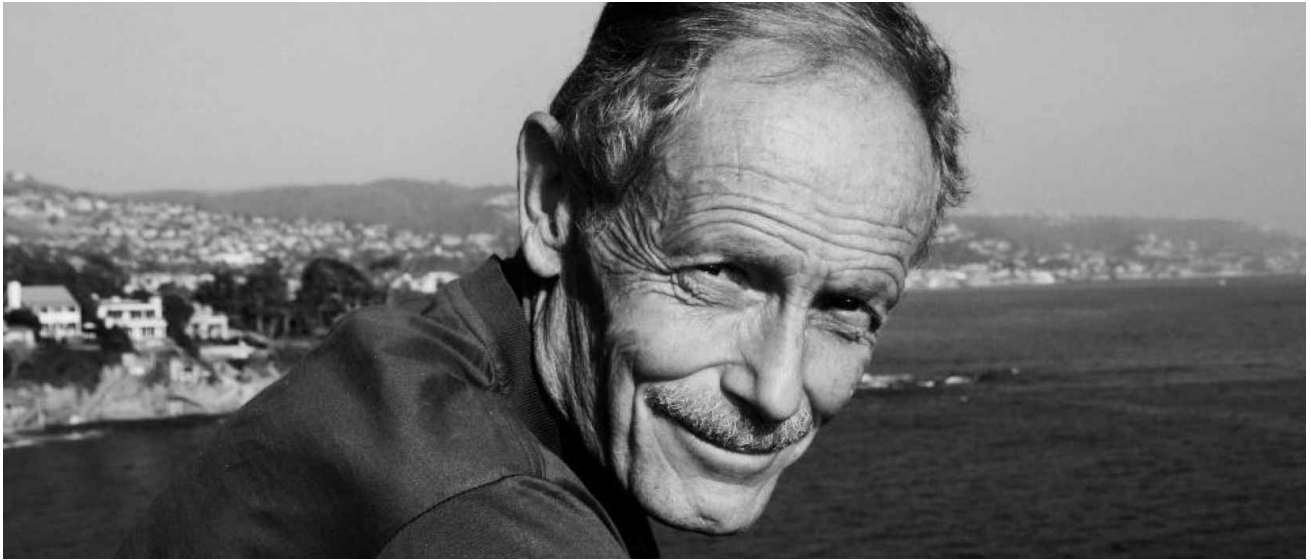
Impossible és la presentació en sis episodis d'una investigació judicial, de l'interrogatori al qual un fiscal sotmet el protagonista de la història. Un home ha caigut d'una lleixa de muntanya, potser després d'haver-se trobat amb el protagonista, amant de l'escalada i el paisatge alpi. Podria ser una casualitat, un accident, una mera possibilitat, però el fiscal hi troba motius per acusar-lo d'assassinat: el mort va ser el seu gran amic i company de lluita política en una pretesa banda armada que, finalment, va delatar els seus correligionaris. El grup va ser empresonat i l'amic, exonerat.

La investigació ens ofereix l'oportunitat d'assistir a un combat dialèctic interessantíssim entre fiscal i acusat on es fan evidents els temes més candents que el segle XXI ha heretat del segle anterior i que encara no ha sabut resoldre. Entre ells, l'enorme esvoranc que separa la legalitat de la justícia, la veritat dels fets de la veritat processal. Quan parla del judici al qual va ser sotmés a la seva joventut, diu el protagonista que els jutges seien al seu setial sense abandonar la seva condició d'enemics. Ara, el seu passat de lluita política s'erigeix en indicatiu inqüestionable de la seva culpabilitat per a un fiscal jove que no pot entendre gaire cosa d'un període històric que no va viure. Ha canviat res?

La lleialtat, la pervivència d'uns certs ideals, la caiguda de la idea i la pràctica revolucionària, l'individualisme, la natura com a refugi de l'humanisme, l'amistat... Erri de Luca escriu un diàleg tens, però no mancat d'humor; viu i emocionant, però amb prou temps per a la reflexió. En presència testimonial d'un advocat d'ofici que, com a tal, és poca cosa més que una eina del sistema, l'autor ens fa arribar la seva vocació de resistència, ni que sigui domèstica. Com a contrapunt, entre sessió i sessió de l'interrogatori, podem llegir les cartes que el vell revolucionari escriu des de la cel·la d'aïllament a la seva estimada: l'amor, una particular idea de la fidelitat, el respecte a l'altra i la companyia treuen el cap en una correspondència carregada de poesia.

SOBRE L'AUTOR

Erri de Luca (Nàpols, 1950) és un novel·lista, poeta i cantautor ocasional que ha vist la seva obra traduïda a més de trenta idiomes. Creador prolífic, malgrat no haver començat a publicar fins als trenta-nou anys, és i es defineix com un obrer de la paraula. Fonamentalment autodidacta (s'aprèn a ser escriptor, diu, llegint un camió de llibres, mirant per la finestra i escoltant les històries dels vells) la seva obra sempre té alguna cosa a veure amb algun fet biogràfic.

D'origen humil, va treballar de conductor de camions, de paleta i d'operari de la Fiat. Els anys setanta va militar en el grup revolucionari Lotta Continua. Quan va començar a publicar compaginava la literatura amb la seva feina habitual a la indústria de l'automòbil. Durant la guerra dels Balcans va tornar a fer de conductor per fer arribar ajuda humanitària a Bòsnia. L'any 1995 va patir un judici per haver justificat i fomentat, per raons ecològiques, el sabotatge de la línia de tren que havia de foradar els Alps per establir una connexió d'alta velocitat ente Lyon i Torino. Ni l'amenaça de la presó el va fer desdir de les seves paraules que, finalment, després d'haver rebut el suport d'un gran nombre d'intel·lectuals i polítics, el jutge va considerar emparades per la llibertat d'expressió.

Recentment ha tornat a conduir, ara de manera particular, una furgoneta per poder fer arribar material sanitari i articles de primera necessitat a Ucraïna. D'estil sobri i punyent, amb un enorme talent narratiu, amb gran sentit poètic i una especial sensibilitat temàtica que agermana la relació amb la natura, la condició humana en societat i la lluita pels drets civils, Erri de Luca és un dels grans autors europeus contemporanis.

Diu Erri de Luca sobre el paper dels intel·lectuals avui:

“Us posaré l'exemple d'un sabater. Quin és el seu paper públic? Primer que res, fer bé les sabates. Després, lluitar per a què tothom pugui tenir unes sabates bones. Per a l'intel·lectual és el mateix: el seu àmbit són les paraules i, en conseqüència, la seva feina és aconseguir que tothom tingui el dret a la paraula.”

Equip

Direcció i escenografia: Ramon Simó

Intèrprets: Lluís Soler, Bernat Quintana i Guillem Albasanz

Llums: Quico Gutiérrez

So: Joan Alavedra

Ajudant de direcció: Eduard Tudela

Producció: Júlia Simó i Maria Rovelló

Notes de direcció

Impossible és una novel·la que alterna els diàlegs i el monòleg.

Aparentment, sembla que els diàlegs entre el fiscal i l'acusat són l'espai propi de la prosa mentre que els monòlegs - les cartes a l'estimada - són més proclius a la poesia. Però en l'obra d'Erri de Luca, tot i tendir a una certa senzillesa, mai res no és evident. La poesia pot emergir en qualsevol moment, impensada, com una mena de tendència natural que només la conveniència ens fa contenir.

Impossible serà, sobretot, un espectacle de la paraula, però això no vol dir que haguem de renunciar a la creació d'una imatge escènica farcida de poesia visual i plàstica. De fet, una imatge escènica conté en sí mateixa el moviment i la paraula, de la qual és el complement imprescindible si, de veritat, parlem d'espectacle, i no només d'experiències teatrals properes a la radiofonia.

Impossible es desenvolupa fonamentalment en dos espais: una sala d'interrogatori i una cel·la d'aïllament. Paradoxalment, l'experiència de la reclusió i la limitació és més viva a la sala que no pas a la cel·la, que es converteix en el text en un espai de llibertat personal, íntima i indestructible.

Impossible ha de ser un espectacle senzill, en la mesura que en la senzillesa s'hi pot amagar la poesia. Ens ha de permetre seguir el fil dels raonaments, entendre clarament el posicionament de cada personatge i alhora ens ha de fer entendre que la realitat no es pot explicar només amb grans paraules. Ans al contrari, potser fan nosa. Diu Erri de Luca: «La literatura és capaç de descriure l'indescriptible. Ajuda a entendre. Si travesso un bosc a la tardor i no sé els noms dels arbres, el bosc és només una massa vegetal. Però si conec els arbres i sé perquè són on són, puc llegir el bosc.

Aquesta és la funció de la literatura, et fa llegir la realitat.» Potser podríem aplicar aquest pensament al teatre. Impossible és fer presents la natura i l'amor en una cel·la i fer que la vida, l'amistat, la lleialtat i el compromís apareguin en un interrogatori, enfrontant-se a l'aspra realitat de l'ordre legal i la conveniència. Impossible ha de poder arribar a tothom i a tot arreu. Només d'aquesta manera ajudarem a acomplir el somni de l'autor que voldríem fer nostre.

Contacte de distribució

Guillem Albasanz

guillem@cassandraprojectes.com

678 95 14 24